

V daném případě katolická místní školní rada v N. — jak z vyličeného děje je patrné — postupem zákonem výslovně předepsaného nedodržela; nepředložila obci N. řádný rozpočet příjmů a vydání školních, nýbrž zaslala jí prostě palmární účet Dra N. se žádostí, aby představenstvo obce účet ten co nejdříve »vyřídilo«. Netvrdila při tom ani, že snad účet ten je jedinou položkou výdajovou a že není položek příjmových, že tedy peníz Drem N. účtovaný představuje vlastně schodek rozpočtový a neuvedla nic podobného ani ve stížnosti své na mor. zv. proti vyřízení, jehož se připisuje jejímu z 29. října 1921 se strany obce N. dostalo. Takovouto kvalifikaci dává st-lka účtu Dra N. teprve ve stížnosti k nss-u, který však k ní podle Šu 6 zák. o nss přihlížeti nemůže. Katolická místní školní rada nepodala také k moravskému zv-u žádost stylisovanou po rozumu Šu 42 cit. zák., nýbrž výslovně jen stížnost do vyřízení obce N. z 5. listopadu 1921. Nežádala, aby zv. vymohl způsobem v Šu tom naznačeným částku neuhrazeného schodku, nýbrž aby nařídil obci N., že jest povinna výlohy Dra N., vzniklé zastupováním katolické místní školní rady, hraditi a příslušný peníz pojata do obecního rozpočtu.

Odmítl-li tedy zv. stížnost katolické místní školní rady pro svou nepřislušnost a odkázal ji na cestu vytčenou v zákoně, nelze v tom dle toho, co výše řečeno, shledávati nezákonnost právě tak, jako nelze vytýkati vadnost provedeného řízení proto, že zv. nekonal šetření ve stížnosti zmíněné o tom, zda obec nastoupila pořad instancí školských co do otázky, zdali je povinna vzíti výlohy dotyčné do rozpočtu a zdali jest k náhradě jich zásadně povinna, dále o tom, jaké stanovisko zaujala ve věci nová místní školní rada v N. Neboť k tomu, aby šetření takové prováděl, neměl žal. úřad za daného stavu právního žádné příčiny.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2558.

Státní úředníci: Úředník důchodkové kontroly nemá nároku, aby mu při propočtení služební doby podle zák. č. 222/20 započtena byla předchozí jeho služba volontéra při berním úřadě.

(Nález ze dne 26. června 1923 č. 15.574/22).

Věc: Jan T. v L. proti ministerstvu financí o započtení volontérské služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Stížnost spatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že nebyl st-li, oficiálu důchodkové kontroly v L., při propočítávání služební doby po rozumu zákona z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. započten čas, kterýž strávil jsa u berní správy volontérem, vycházejíc z názoru, že příslušel st-li nárok na započtení tohoto času.

Avšak o započtení let volontéra, t. j. dobrovolného čekatele na ustanovení úředníkem v určité úřednické skupině, předpis o propočtení let státního úředníka, obsažený ve vl. nař. z 22. prosince 1920

č. 666 Sb., vůbec ničeho nedisponuje (§§ 2. a 6.) a má výslovně jen na zřeteli (§ 19.) započtení čekatelské lhůty, pokud v kategorii, o níž jde, jest z a v e d e n a, čemuž v daném případě není, neboť není předpisu, kterýž by ve službě při berních správách službu volontéra charakterisoval jakožto v e s k u t e č n o s t i p o v i n n o u pro pozdější dosazení na služební místo, resp. stanovil, že pozdějším dosazením ex post stává se tato služba volontérská součástí služby povinné. Nemá-li pak zaměstnanec nároku na započtení své volontérské služby ve skupině, ve které službu tu absolvoval, nemá tohoto nároku ani ve skupině nynější, do které dostal se na základě individuálního přestupu (§ 2. bod č. 1. cit. vl. nař.).

Když tudíž úřad odepřel započísti st-li čas volontérský, ztrávený u berní správy, do služby propočítávané mu jakožto úředníku důchodkové kontroly, nebylo tím st-li v nějakém jeho zákonném nároku ublíženo, byť i úřad své zamítavé rozhodnutí opřel o důvody jakékoli, třebaš — jak se ve skutečnosti stalo — o důvod, že jeho volontérská služba, nejsouc ani co do výkonu ani co do předběžného vzdělání rovnocennou službě důchodkové kontroly, nevyhovuje podmínkám § u 15, kterýžto důvod zde nemůže přicházeti v úvahu, ježto cit. § 15 podle svého nadpisu jedná jen o zápočtu veřejné služby mimostátní, jakou ovšem st-lova volontérská služba nebyla.

Slušelo tedy stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2559.

Spolkové právo: Důvod uvedený v § 113, odst. 2. úst. listiny pro rozpuštění spolku může býti též podkladem pro zákaz utvoření nového spolku.

Řízení před nss-em: Pokuta pro svévoli uložená právnímu zástupci stěžovatele.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 14.842/22).

Věc: Jan M. v Ústí n./L. proti ministerstvu vnitra stran zákazu utvoření spolku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Právnímu zástupci stěžovatele ukládá se pokuta pro svévoli ve výši pěti set korun.

Důvody: Dne 23. června 1922 došlo na min. vnitra oznámení st-lovo o zamýšleném založení spolku »Deutschböhmen-Tschechovien«, jeho účelem dle § 2 připojených stanov měla býti podpora historického bádání o průběhu jazykové hranice v Čechách, aby bylo lze přezkoumati, zda požadavek Palackého po rozdělení Čech na »Deutschböhmen« a »Tschechovien« jest historicky odůvodněn.

Nař. výnosem zakázalo min. vnitra podle § 113 úst. listiny a předpisů zákona spolkového utvoření ohlášeného spolku, poněvadž již název spolku je tendenčního rázu, směřuje proti svrchovanosti čsl. republiky, tak že používání tohoto názvu, jakož i činnost spolku, o jejímž směru a tendenci již název sám nezanechává pochybnosti, by ohrožovaly veřejný pokoj a řád.